

Diálogos' Ungdom

I en årrække har foreningen haft en ret selvkørende ungdomsgruppe med sin egen hjemmeside. Nu har initiativtagerne besluttet at lukke ned for aktiviteterne. Så derfor denne fortælling.

Af Emilie Bohman Lange

Det er med vemod, jeg i det følgende nedskriver Dialogos Ungdoms (DU) erindringer, da det betyder, at vi har sendt de sidste volontører af sted, men også med glæde og stolthed jeg ser tilbage på alle de ting, en lille gruppe frivillige unge ildsjæle har opnået gennem årene.

Der er mange ting, der fortjener at blive omtalt, men for at starte et sted, vil jeg starte med begyndelsen. Nikoline Veirum Høgsgaard stiftede DU i efteråret 2008, hvor hun rejste til Nepal og tog kontakt til børnehjemmet Slisha Home. Det var startskuddet til det volontørarbejde, der siden har fundet sted i både Nepal og Uganda.

Ambitionen gennem årene har været at støtte lokale projekter med en tese om, at lokale ildsjæle har større viden og erfaring med, hvordan man bedst hjælper til i lokalområderne. Ingen af os har på forhånd haft et forudgående kendskab til arbejdet med ugandiske eller nepalesiske børn, som har været vores primære fokus, men har trukket på hinandens oplevelser og erfaringer gennem forberedelsesweekender, hvor vi har forsøgt at klæde nye volontører på til de kommende udfordringer.

Vi har ikke bidraget med penge til projekterne men med arbejdskraft, energi og kreativitet som er blevet tilført at de mange forskellige mennesker, der har rejst gennem DU.

Det første hold volontører tog af sted til Nepal i vinteren 2007/2008 og alt i alt har vi haft 18 volontører i Nepal på 7 forskellige projekter. I 2010 fik vi kontakt til et børnehjem i Uganda, og siden har der været 9 volontører i Uganda på 4 forskellige projekter.

Vi har forsøgt at lave en alternativ løsning til de mange dyre volontørophold større organisationer arrangerer, hvor det hele er planlagt på forhånd. Der har derfor været et implicit krav til volontørerne om at tage sagen i egen hånd og selv være med til at forme opholdet med muligheden for selv at søge efter nye samarbejdspartnere og projekter.

En rejse gennem DU kræver en stor mængde selvstændighed, og det har tiltrukket nogle reflekterede og motiverede volontører. Efterfølgende har det været ambitionen, at tilbagevendte volontører skulle forberede det næste hold volontører, og efterfølgende engagere sig i organisationsarbejdet i Danmark, hvor man kunne være med til at planlægge events og finde på kreative ideer til at tiltrække flere frivillige.

Tilføringen af ny energi og overskud fra nyligt hjemvendte skulle være DUs drivkraft, og efterfølgende kunne de 'gamle' lige så stille blive sluset ud, i takt med at 'nye' overtog deres opgaver. Det har dog vist sig, at det kan være farligt at have en forventning om, at de hjemvendte er klar til at springe ind og tage over, da der venter et travlt studieliv på den anden side, og et ansvar man måske ikke er klar til at påtage sig.

Og det er måske lige præcis her, filmen er knækket.

Billedetekst: DUs møder var ikke kedelige

Efterhånden som rejsen til Nepal eller Uganda får større og større afstand i erindringen, taber man lige så stille motivationen, og når der aldrig kommer nogle nye og overtager opgaven, kører man hurtigt død i arbejdet. Vi er meget afhængige af motivation og engagement, og det er svært at holde flammen tændt, når flere og flere begynder at brænde ud.

Det er med blandede følelser, jeg skriver, da jeg har været frustreret over manglende engagement fra andre DU-medlemmers side til at afslutte det hele. Derfor har jeg ikke personligt overblik over, hvor mange penge vi egentlig har fået skrabet sammen på events og volontørbidrag, da jeg ikke har adgang til disse oplysninger.

Jeg er dog stolt over at kunne se tilbage på alle vores succesfulde events, som har hjulpet os med at skrabbe penge ind til at fortsætte arbejdet. Vi havde snakket om at lave en pengepulje, som volontører kunne ansøge om at få del i, og bruge på de projekter de var frivillige på. Det kunne være alt fra penge til køkkenhaver eller kurser for projekternes ansatte, som volontørerne kunne hjælpe med at sætte i gang, mens de var af sted. Vi nåede desværre aldrig at få det implementeret.

Vores events har rystet os sammen internt og skabt positiv omtale og opmærksomhed i Århus, da det er her alle vores events har fundet sted. Vi har lavet alt fra at arrangere store fester med livebands til at dele suppe ud på Lille Torv i Århus og flyve med drager i universitetsparken.

Billedetekst: DU sælger varm the på gågaden i Aarhus

Når jeg ser tilbage på det hele og tænker på, hvad jeg kom med, og hvad jeg går herfra med, er jeg blevet langt klogere på, hvad det vil sige at være volontør - for mit vedkommende i Uganda.

Jeg gik ind i projektet med en tro på, at jeg kunne være med til at gøre en stor forskel, og selvom jeg vidste, at jeg ikke kunne redde hele verden, blev jeg alligevel slemt skuffet i starten af mit ophold.

På projekterne i Uganda gik det op for mig, at det de fleste i virkeligheden har allermest brug for er penge til mad, tøj, skole osv., hvilket jeg ikke kunne hjælpe med.

Virkeligheden begyndte lige så stille at gå op for mig, og jeg begyndte at reflektere over, hvordan jeg kunne bidrage meningsfuldt. På det første projekt, oplevede jeg at manglen på penge ofte førte til korrupsion blandt personalet, hvilket gjorde at jeg følte mig først bag lyset, og jeg endte med at lede efter et andet projekt.

Billedetekst: Koncert med frivillige bands i Aarhus

At finde et lokalt drevet projekt, som med mine vestlige briller ikke er præget af en form for korrupsion, var næsten umulig. Jeg begyndte at føle afmagt og anede ikke, hvad jeg skulle stille op med den afmagt, der lige så stille begyndte at krybe sig ind i mig.

Jeg oplevede også de negative konsekvenser, en stor gennemstrømning af volontører havde på de forskellige projekter, da jeg oplevede, at børnene nogle gange blev forskelsbehandlet af andre volontører (ikke fra DU), og der var derfor en usund kamp om vores opmærksomhed.

Midt i alle de frustrationer det kan give at være volontør, begyndte jeg lige så stille at erkende, at det nok i virkeligheden var mig, der lærte langt mere, end jeg kunne lære dem. Og det var ok. Jeg begyndte ligeledes at indse, at det var de små succeser med de enkelte børn, der gjorde den største forskel af dem alle.

Bare det at være tilstedeværende og være opmærksom gjorde en kæmpe forskel for mange børn, og jeg blev dybt rørt, da jeg blev opmærksom på, at drengen jeg havde siddet og læst med blev bedre og bedre til at læse, fordi jeg over længere tid gav mig tid til at lytte til ham.

Jeg tænker tit tilbage på situationer, hvor jeg har siddet med nogle ældre drenge fra børnehjemmet i Uganda og diskuteret holdninger til homoseksualitet, eller da en af børnene efter mange dages tænkepause kom hen til mig og sagde, at jeg trods alt ville komme i himlen, selvom jeg ikke troede på Gud, fordi han synes, jeg var et godt menneske.

Alle disse små situationer har gjort den største forskel, og i bund og grund handler det om, at man kommer til at holde af hinanden, lærer af hinanden og respekterer hinanden trods forskelligheder.

Jeg er sikker på, at andre medlemmer fra DU har et væld af historier ligesom mine, og de lever videre selvom vores lille ungdomsafdeling ikke gør det. Med 27 volontører, 11 projekter i Nepal og Uganda og et væld af historier og erfaringer lukker vi kufferten i og siger tak for denne gang.